

Ewa Łubieniewska

"Dostojewski na teatralnych scenach
Polski Ludowej", Andrzej Krupski,
"Slavica Wratislaviensia" IX, "Acta
Universitatis Wratislaviensis" No 330,
Warszawa-Wrocław 1976 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/4 (62), 182

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(V) KRUPSKI Andrzej: Dostojewski na teatralnych scenach Polski Ludowej. "Slavica Wratislaviensia" IX. Acta Universitatis Wratislaviensis. No 330. Warszawa - Wrocław 1976, s. 83-96.

Szkic ma charakter wstępu faktograficznego do pracy poświęconej problemom adaptacji scenicznej prozy Dostojewskiego. Zamiarem autora jest konfrontacja poetyki dzieł teatralnych, inspirowanych twórczością pisarza, ze strukturą jego powieści i uchwycenie najistotniejszych punktów relacji między literaturą a sceną. Zapowiadając tę problematykę, mającą stanowić główny trzon przyszłych rozważań, badacz dokonuje przeglądu chronologicznego inscenizacji opracowanych w Polsce Ludowej na podstawie utworów Dostojewskiego. Artykuł sygnalizuje najogólniej zbieżności między teatralnym kształtem poszczególnych przedstawień a zmieniającą się atmosferą odbioru twórczości pisarza, nastawieniami czytelnicy i tendencjami interpretacji oraz oddziaływaniem na teatr adaptacji filmowych.

BP/62/73

E.Ł.

(V) WATRAK Zofia: Znak plastyczny w teatrze Szajny. "Teksty" 1976 nr 2 s. 47-68.

W twórczości teatralnej dokonuje Szajna konsekwentnego przekładu literatury na swój indywidualny język plastyczny. Przekład ten podkreśla uniwersalność doświadczeń jednostki i dąży do ujawnienia niezmiennych mechanizmów ludzkiego istnienia. Pomiedzy człowiekiem a jego otoczeniem istnieje ścisła współzależność. Autorka dokonuje systematycznej analizy i klasyfikacji znaków plastycznych tworzonych przez Szajnę przy inscenizacji sztuk Camusa, Dürrenmatta, Werfla, Majakowskiego, Szekspira, Kafki i innych. Szajna ukazuje dramatyczny świat cywilizacji XX wieku - cierpienie jest koniecznym elementem istnienia ludzkiego, dzięki niemu możliwe jest poznanie i oczyszczenie. U podstaw tej intuicji światopoglądowej tkwią doświadczenia obozowe Szajny. Stamtąd wywodzą się jego wyobrażenia i obsesje.

BP/62/74

K.D.